V parku za řekou - Štědroň Jiří

V parku za řekou
byl zakázaný svět
našich prvních tajných lásek,
prvních tajných cigaret.

Bylo nám šestnáct
a nic jsme nesměli
a chtěli jsme být
přes noc dospělí.

V parku za řekou
na lavičce schované
za nízkým živým plotem
tisíckrát jsi mi řekla ne.

A já se přesto pořád,
pořád znovu ptal,
byla jsi blízko,
já byl mnohem dál.

V kapse mě pálil klíč,
náš byt byl na pár hodin prázdný,
já ti to nedokázal říct
v parčíku za zdí městských lázní,
první týden letních prázdnin.

V parku za řekou
pod starým pomníkem
vousatého filozofa
chtěl jsem se stát básníkem.

Znal jsem však málo slov
a měl jsem úctu k nim
a tak tam nestál básník,
jen němý mim.

V parku za řekou
hledám to ztracené,
to svoje proč a kdyby
a horký šepot: Ještě ne.

A znova ptám se,
znova ptám se všech:
Kam jsem tak spěchal?
K čemu byl ten spěch?

A znova ptám se,
znova ptám se všech:
Kam jsem tak spěchal?
K čemu byl ten spěch?